

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
17:55	17:32	16:31	
18:00	17:36	16:30	ירושלים
17:52	17:29	16:28	חיפה

שבת שלום ומבורך!
העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

הילולת הצדיקים

נלמד ממעשיהם של הצדיקים רבי יעקב אבוחצירא והרמב"ם הקדושים

זעקת התפילה

אנו עומדים בימים בהם כל יהודי מחפש את הכלי, את המפתח שיביאו בכנפיהם את הישועה לה הוא זקוק. גלים סוערים עוברים על כלנו, כל יהודי מחפש את הדרך שתבטיח לו הצלחה וסייעתא דשמיא בבריאותו, בחינוך ילדיו, בפרנסתו ובאישורו התמידי. כלנו מצויים בחיפוש מתמיד אחר הסגולה שתבקע עבורנו שערי שמים ותעניק לנו את הישועה המיוחלת.

בדרך לאותה סגולה מבוקשת או מפתח שמימי עוצמתי, יהודים מוכנים להפוך עולמות תרתי משמע. הן להתאמץ מאוד להתפלל בשעות מיוחדות ובזמנים מסוגלים, והן להגיע לכל נקודה על פני הגלובוס בדרכם לישועה הנכספת. אבל האמת היא, שלצד כל הכלים הללו, הסגולה הטובה והעוצמתית ביותר נמצאת קרוב אלינו מאוד מאוד, בתוכנו ממש.

הדרך הטובה ביותר לבקוע שערי שמים נמצאת אצלנו, בעומק ליבנו פנימה. הכלי העוצמתי ביותר לעורר רחמי שמים הוא בהישג ידנו, בתוככי הלב שלנו. מפתח ה'מאסטר' שפורץ כל חומה ומביא את בקשותינו היישר אל כסא הכבוד, נמצא בצרור של הלב שלנו, צמוד אלינו כל העת. למפתח הזה, שהוא גם סגולה עוצמתית שאין חזקה ממנה, קוראים כח הזעקה מעומק הלב.

זעקה - היא אותו קול אנחה כבד שהלב משמיע מתהום עומקו. זעקה היא משהו שאין לו הגדרה מדוייקת, אך אין כמוהו לבטא את רחשי הלב. זעקה היא משהו שאין לו מילים ואין לו נוסח, אין לו מנגינה ואין לו צורה, אבל הזעקה היא הביטוי הטוב, המוחשי והעוצמתי ביותר של מה שעובר עלינו, והיא שמבטאת את רחשי ליבנו באופן האוטנטי והמרגש ביותר.

השמחה והאושר בשמי מרום? היש לתאר את ההילולא שעושים בשמים לצדיקי ארץ אלו, אשר כמה הגדילו תורה בעולם הזה! כמה הרביצו תורה, וכמה הגדילו והאדירו תורה! וכמה קידשו שם שמים בעולם!

כל המטרה של ההילולא היא ללמוד מהצדיקים וללכת בדרכם, "והיו עיניך רואות את מורייך" - **לראות את ההנהגות והדרכים שלהם ולהבין ולהשכיל להיות כמותם!** ללכת בדרכה של תורה ביראת שמים טהורה. אדם הרוצה להתקרב לצדיקים, ורוצה להיות כמותם, שואף להיות כמותם. מתקן את מעשיו המקוקלקלים ומשפר את דרכיו, הרי הוא גורם להם עילוי גדול והם יכירו לו טובה ויברכו ויתפללו עליו במרום. לכן בכל ההילולא יש לקבל על עצמו קבלה מסויימת, לשאוף להיות כמותם.

הרמב"ם היה עמוד האמונה בדורו ובדורות הבאים. ספרו מורה הנבוכים ושאר כתביו הם אש יוקדת של אמונה ויראה ואהבת ה'. מסופר על אדמו"ר חסידי אחד מפורסם, שביקש להתפלל, שיזכה לחוות את היראת שמים של הרמב"ם, אמרו לו אי אפשר לך לעמוד בזה, התפלל והתחנן, ונתקבלה תפילתו, נתנו לו את היר"ש של הרמב"ם, ובו ברגע התעלף. אמרו לו קבלת את היראת שמים של הרמב"ם בשוק, **אם היית מקבל את היראת שמים שלו בבית הכנסת לא היית יכול לעמוד בזה.** כמה צריכים אנו ללמוד לדקדק בכל מעשינו להיות יראי שמים, בכל פעולה ובכל עת לזכור כי שם ה' נקרא עלינו ולירא ממנו. ולא להיות כאותם גאונותנים אשר תורה-ומוסר אוילים בזה.

רבינו יעקב אבוחצירא, עוד מילדותו היה שקדן על התורה יום וליל, כל שאיפתו היתה להתעלות ולהטהר ולהתקדש, היה מתפלל שעות רבות כדי לעלות בתורה ויראת שמים. **והיה רבי יעקב מיוחד במינו בהתמדה עצומה בלימוד התורה,** כל עשרים וארבע שעות שלו היו רק תורה, כל מהותו היתה תורה, והיה מתענה משבת לשבת, ונטהר במקוואות ומזדכך בסיגופים, והגיע עד דרגות נישאות ופסגות שא"א לתאר כלל אין בן תמותה יכול להגיע אליהן. כך הוסיף טהרה על טהרתו לעלות מנפש לרוח מרוח לנשמה מנשמה לחיה וליחידיה. ועם כל גדולתו היה הולך לערים וכיתת רגליו ליתומים ואלמנות, היה הולך מעיר לעיר מכפר לכפר לעזור ליתומים ואלמנות, והיה מוסר נפשו על דבר זה, גם היה מכניס אורחים גדול מאוד. ועד היום מצטיינים משפחתו יוצאי ירכו בגמילות חסדים הכנסת אורחים.

שנזכה ללמוד ממעשיהם של הצדיקים.

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

השבוע התקיימה הילולת הצדיקים, רועי ישראל, מאורי הדורות, ארזי הלבנון אדירי התורה, מן הצדיקים המועטים שהקב"ה יתברך ויתעלה שתל בכל דור דור, עבדיו הנאמנים, מרנא היד החזקה קדוש עליון הרמב"ם רבי משה בר מיימון זיע"א, ומרנא אספקלריא המאירה קודש הקדשים רבי יעקב אבוחצירא זיע"א.

למה שמחים בהילולת הצדיק? תארו לעצמכם מי שאביו נפטר ל"ע והוא עורך משתה עם תזמורת וריקודים לרגל פטירתו? אלא, משל למה הדבר דומה, **למדענים שנשלחו לבצע שליחות בירח,** כפי ששלחו האמריקאים לפני עשרות שנים, וטרחו ויגעו והשקיעו במסע זה עשרות מיליארדי דולרים, שנים של הכנות והשקעה, בחומרים של החללית שלא תשרף בצאתה ובבואה, בתכנון המחשבים, במזון הטייסים, באלקטרוניקה, בתקשורת, השקעות של מיליארדים רבים. והנה הגיע היום המיוחל, שלחו את האסטרונואוטים מלובשים במיטב מחצלותיהם, ובידם כלי דגימה להביא מעפר הירח, וכלים מכלים שונים להמשך מחקר החלל.

ולאחר שהייה בירח ובחלל חזרו מיודענו ארצה, צלחו את האטמוספירה בשלום, יצאו בשלום ובאו בשלום, וכאן עורכים להם קבלת פנים. כל כלי התקשורת בעולם, באים לשמוע את השבים מהכדור השכן. והנה, איזו אכזבה, תארו לעצמכם, חוזרים הם האסטרונואוטים שואלים אותם מה הבאתם? שיחקנו שש בש ודומינו בחללית, ועל אדמת הירח. ותו לא. **אוי לאותה בושה, או לאותה כלימה.** את

השליחות החשובה הזו, בזבזתם לשחק דומינו?! האם אפשר לתאר את האכזבה ואת הכעס?! ולעומת זאת, אם אכן הביאו את מה שציפו מהם, גירדו שכבות עפר מאדמת הירח, הגם שזה עפר בעלמא, עשו את השליחות שלהם, כמה שמחים בהם, כמה יפה תהיה הקבלת פנים המתנות והכבוד שיחלקו להם.

גם אנו כך. הקב"ה שלח אותנו מהעולם העליון, מעולם הנשמות, רחוק מאד מאד מעולם הגופים הגשמי, ומה ביקש מאיתנו? לעבוד אותו בעפר העולם הזה, להשיכן שכינות פה בעולם, לעלות למרום להביא שבי, לקדש את החומר ולרומם את הגוף. להגיע לדרגות של מלאכים, להתקדש קודש קדשים. כמה רבה הבושה, כמה גדולה האכזבה, אדם חוזר לשמים, אחד חוזר דומינו, אחד חוזר כדורגל, אוי לאותה בושה, כדי בזיון וקצף!

אולם הצדיקים קדושי עליון, חוזרים לשולחם מלך מלכי המלכים, ועטרת זהב וכתר מלכות בידם, הם עשו את השליחות בשלמות, קידשו את עצמם עוד ועוד, וכמה שקידשו את עצמם מעט הקב"ה מקדש אותם הרבה, להדבק בו יתברך לעולם לעולם לצנח נצחים! היש לתאר את גודל

ההקדשה השבועית

הצנים הם אמת להקדיש אלפי נפלים לאור הפרשה להצלחתם או לעיני יקרבתם? התקשרה עמשתו 08-61-50-208

לרמנות
יבדן חיה בת הדס יוסי בן הלן צורי בן רחל דייה בת חוה

לרש"ק
בנימין בן חסיה אלדד בן חוה ספיר בת עליזה לילך בת עליזה

לחצלת
אסף בן חיה רועי בן דינה אלעד בן עונה אלדד בן ירדנה

לעילוי נשמות
סילה בן ג'ון לין סיגלית בת חנה חן בן חיה שמעון בן יולדה יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

זעקה בלב המדבר

עבות, שלפו את הקוצים אחד אחד, חיטאו את היד באלכוהול מזוקק, וחבשו פצע אחרי פצע במסירות ובוהירות. אחר כך הגישו לי כוס מים קרים, וידאו שאני בסדר, שנשימתי חזרה אליי, שאני כבר לא מסוחרר ומרגיש בטוב...

הייתי מופתע והמום, לא מצאתי את המילים להודות להם. שאלתי אותם איך הם נחתו כאן - בעיצומו של מדבר בעיצומו של יום, והם הסבירו בפשטות שקיבלו שיחת טלפון דחופה, שהצריכה קבלת החלטה בריכוז רב, ולפיכך נאלצו לנחות בשום מקום. רק לאחר שנחתו הבינו כי יד השם היתה בכך, להציל את חיי!

אורי סיים את דבריו, עיניו ברקו בהודאה נרגשת, הוא חשף את זרוע ידו החבושה, כביכול כדי להוכיח את סיפורו - למרות שמגיד השיעור היה עד לו מרחוק. את הסיפור לפרטיו שמענו ממגיד המישרים הרה"ג רבי שלמה מילר שליט"א המכיר אותו ממקור ראשון, כדי ללמדנו תובנה מהדהדת:

לפעמים, ככל שהמצב קשה יותר, אדם מוצא עצמו מאוכזב ומיואש יותר. הוא חש שכבר אין סיכוי, שאפילו להתפלל הוא לא מסוגל, שאפילו להתרכז הוא לא יכול. ברגעים כאלה עליו לשלוף את נשק הזעקה, להיאנח מקירות לבו ולזעוק במילותיו שלו, לשבור את כל המחיצות ולהיכנס בשערי שמים בנשק העוצמתי ביותר - בכוחה של הזעקה מעומק הלב.

הבה נאמץ את הדרך הזו, לאותם מצבים ורגעים בהם אנו חשים יאוש מזדחל ללב, או שמתגנבת מחשבה שאיננו מסוגלים להתפלל כראוי, אנו חשים כי איננו ראויים להתפלל או לא יכולים לכוון. דווקא אז, זה לא הזמן לעזוב את נשק התפילה, אלא זה הזמן להשתמש בגירסא הכי עוצמתית שלה - בכח הזעקה. כח הזעקה לא צריך מקום מיוחד, עוצמה רוחנית, תחושה פנימית בוערת או הכנה מיוחדת. ההיפך - כח הזעקה הוא רחש פנימי מעומק הלב, ומכאן עוצמתו!

כשיהודי מרגיש בעומק המצוקה, נטול יכולת להתפלל, לא מסוגל להתרכז, לא מוכן כראוי, או שלבו אטום - הנה, זו בדיוק ההזדמנות לזעוק, להשתמש בכח הזעקה שאין חזק ממנו. וככל שנזעק מעומק הלב, נשפוך את מר ליבנו במילים שלנו, בתחושות שלנו, בהרגשה שלנו באוזני בורא עולם, כך נרגיש שתפילתנו מתקבלת ברחמים וברצון, ובורא עולם יחיש ישועתנו וימלא כל משאלותינו לטובה ולברכה, אמן.

'מה קרה?' - זינק מגיד השיעור בשאלה. הוא ידע שמהוה קרה, רק לא הבין מה, איך ולמה. כמו עיניו הוא ראה את המסוק העוצר על יד אורי, ועתה הוא שומע על נס דרמטי. מה קורה כאן?

ואז פתר אורי את השאלה, וסיפר את תהלוכות יומו. כיצד בשעת צהריים מוקדמת ביקש להתאוורר, יצא משטח העיר אל המדבר הסמוך, והחל מטייל בנחת. היתה זו שעת בין הסדרים, עוד זמן רב לפניו, והוא הולך ומטייל בשלווה, כשהציפורים משמשות לו כמוסיקת רקע נעימה והעננים כצל נוח וזמין...

ואז, בשלב מסויים, הוא נשען על שיח מדברי מצוי, וידו נתקעה בקוץ חד ודוקרני. הוא ניער את היד בעוצמה רבה כדי לשחררה מהקוץ, ואז נפל עליו ענף קוצני עוד יותר, שנתקע בכל חלקי זרועו. הוא החל מדמם מהדקירות הרבות, אך לא ידע להשית עצות בנפשו כדת מה לעשות...

'ידעתי שאסור לי לזוז, כי אם אני זו ייתפסו בי עוד ועוד קוצים', סיפר אורי. 'מצד שני, אני צריך לנסות להשתחרר, כי זה לא רק כואב ומציק - זה גם מסוכן, כי ידי התחוררה ממש ודם החל לזלוג מכל עבר. ניסיתי לחלץ את הענף בעזרת היד השנייה, אך מהר מאוד הבנתי שזה לא יצליח, כי גם היד השנייה תיפצע עד זוב דם...'

הייתי אובד עצות ממש', תיאר אורי בקול נרגש. 'התחלתי להסתחרר, הבטתי בשלולית הדם שנקוותה מתחתיי, והבנתי שזה מצב ממש מסוכן. אני פה לבד באמצע המדבר, איש לא רואה אותי ואיש גם לא ישמע לזעקתי. הרגשתי שאני מתקרב למצב של סכנת חיים, הרי עוד מעט לא יישאר דם בגופי החבול...'

הבטתי אנה ואנה בייאוש מה. התחלתי לחשוב מה אפשר בכל זאת לעשות, אך לא מצאתי פתרון. התחלתי פשוט לזעוק ולצרוח לאבא שבשמים שיציל אותי. לא היה לי ספר תהלים, לא יכולתי לקום מהרצפה, לא יכולתי להתפלל כראוי, רק לזעוק ולזעוק מכל הלב, ולקוות שהזעקה תגיע מעצמה לכסא הכבוד...'

אורי השתנק מדמעות כשהגיע לקטע בו חיו ניצלו, פשוטו כמשמעו: 'אני יושב וזעק, מדמם ללא הרף, מרגיש שאלו דקותיי האחרונות. בכל זאת אני צועק, בלי מילים, פשוט צעקה נרגשת לאבא שבשמים שיציל את חיי. ואז, לפתע פתאום, אני שומע רעש חזק של מסוק, שתוך דקה שתיים נחת בסמוך אליי ומתוכו ירדו שני חיילים, שהבחינו מיד מה קורה אתי...'

הם שבו למסוק, ובתוך רגע הופיעו ובידיהם ערכת עזרה ראשונה מקצועית. הם לבשו כפפות

בעיר הקטנה ירוחם שבדרום הארץ, ישב בשעת אחר הצהריים מאוחרת מגיד השיעור באחת משיבות הסביבה, ורכן על תלמודו. שקט שלוותי של שעת בין ערביים שרר מסביב, החלון היה פתוח לנוף המדברי המרהיב, ציפורים קטנות צייצו ציצוים אחרונים להיום, והכל היה נראה פסטורלי ורגוע. עד שלפתע נחתכה הדממה בקול שאון של פלופלור המתנופף מעל מסוק צבאי, שחג ממש מעל ביתו כשמנועו משמיע רעש מהריש אוזניים...

מגיד השיעור פקח לרגע את עיניו מול החלון, והבחין כי המסוק מנמיך טוס, ונוחת בתחילת השטח המדברי הסמוך לעיר - היישר מול חלון ביתו. הדבר הטריד את מנוחתו ועורר את סקרנותו, הרי לא מדי יום נוחתים מסוקים מול הבית, בטח שלא בימי שלום ושגרה. מה אפוא קרה למסוק זה, מה הובילו לנחות דווקא כאן, סמוך כל כך למקום יישוב!?

עוד דקה או שתיים חולפות, המסוק כבר נשק לקרקע, ועד מהרה פסק מלנוע. דלתו נפתחה, וממנו ירדו שני חיילים שהחלו משוחחים עם מישהו שישב על הקרקע בסמוך לשיח מדברי מצוי, דמות נמוכה וצנומה שלא ניתן לזהותה ממרחק כזה. לפתע הבחין מגיד השיעור כי ניכרת תכונה כלשהי סביב המסוק, החיילים התרוצצו והוציאו ציוד מהמסוק אל הדמות היושבת על הקרקע, ואחרי דקות ארוכות נפרדו ממנה לשלום, כשהדמות קמה ממקום מושבה והחלה פוסעת בנמרצות בחזרה העירה...

מגיד השיעור אימץ את עיניו וחיידך את ראייתו, מבקש לדעת מי האיש שבמדבר ומדוע נחת על ידו מסוק צבאי, מה ביקשו ממנו החיילים ומה עשה עימהם. כשאותו אדם התקרב ממש וכבר נראה היישר מול חלון ביתו, נקרעו עיני מגיד השיעור בתדהמה, גבותיו נזקפו בתמיהה, מצחו התקמט באחת ופניו הביעו דאגה - - -

מהמדבר נראה יוצא, לא אחר מאשר אורי. תלמידו חביבו מספסלי הישיבה, אחד הצורבים הצעירים המבטיחים ביותר. מה קרה אפוא לתלמיד המוכשר והמצויין? כיצד התגלגל בעיצומו של יום למדבר, וזכה בביקור מסוק צבאי? מה פשר המהומה הזו, איך הגיע המסוק לאורי ולמה!?

תמיהות רבות, ותשובה אין. את אורי הוא מכיר היטב, הוא מטובי תלמידיו. בכל עת מצוא הוא מפלפל בשיעור היומי או בחידוש מרתק, הוא בכלל לא נקרא מהבחורים ההרפתקנים או מחפשי החוויות. מה קרה לו? מדוע המסוק נחת על ידו? מה הוא חיפש שם?

בשעת ערב, כשמגיד השיעור שב לישיבה, נתקל באורי הצוהל לקראתו. 'איזה נס היה לי היום', בישר אורי, 'יכול להיות שעליי לברך 'הגומל'. איזה נס!'

"ידעתי שאסור לי לזוז, כי אם אני זו ייתפסו בי עוד ועוד קוצים..."

שטרי הדיוטות בשבת

א. אסור לערוך בחירות לצורך "ועד בית הכנסת" ביום שבת, אף שכוונתם לצורך מצוה ולחזק את בדק הבית, אלא יקיימו את הבחירות במוצאי שבת או באחד מימות החול.

ב. מי שקיבל עליו שלא ישיח שיחה בטלה ביום שבת, אין לו לדבר כלל בדברים בטלים אפילו דיבורים ששייכים לאכילה של שבת, כגון שיושב עם בני ביתו לאכול סעודת שבת, והם משוחחים ביניהם על האוכל אם טעים הוא או אם מבושל כל צרכו, אסור לו לשוחח אתם על עניינים אלו, כיון שקיבל עליו שלא ישיח שיחה בטלה אף על פי שהוא מדת חסידות, בכל זאת נעשה עליו נדר.

ג. אף על פי שמעיקר הדין אם יושב אדם בביתו ומהרהר בעסקיו, אין איסור בדבר, מכל מקום משום עונג שבת מצוה שלא יחשוב בהם כלל, ויהא רואה בעיניו כאילו מלאכתו עשויה, ויפנה לבו מכל עסק של חול, כיון שהשעה צריכה לכך לדבק מחשבתו בקונו, לעורר אהבה ויראה בשמחה רבה, וכל שכן אם יש חשש שייגרם לו מתוך הרהור בעסקיו טרדת לב או נדנדוד דאגה, כי צריך באמת להיות השבת לאדם מנוחת שלום השקט ובטח.

ד. המנהג שנהגו להעניק מתנה מטעם הנהלת בית הכנסת לחתן הבר מצוה בשבת, יש לו על מה שיסמוך, ומכל מקום נכון יותר שגבאי בית הכנסת יזכה לו המתנה מערב שבת על ידי אחר, באופן שיגביה את המתנה, ויאמר: "אני זוכה לו לפלוני מתנה זו" (כי על ידי כן יצאה המתנה מרשות הנותן מבעוד יום). וכן יש לנהוג בכל מתנה שאדם רוצה להעניק לחבירו בשבת, וזו שיוזכה לו אותה על ידי אחר מערב שבת, ואז מותר ליתנה לו בשבת אם אין עליה תורת מוקצה. ואם לא עשב כן, יתכוון המקבל שלא לזכות במתנה אלא אחר צאת היום. וברור שבמקום שאין עירוב, אסור בהחלט להוציא המתנה ממקום למקום.

ה. מותר מעיקר הדין במקום הצורך (כגון שפוגש את האנשים רק משבת לשבת) לחלק בשבת הזמנות לחתונה או בר מצוה וכדומה, כיון שזה נחשב לדבר מצוה, ובפרט כשמודפסים עליהם פסוקים, (ובמקום שאין עירוב יש להזכירם לבל יקחו עמהם את ההזמנות לביתם). ומכל מקום נכון יותר להחמיר ולחלק את ההזמנות בימי חול.

שלא אנו יצרנו. הוא, הסוס הפראי, על נשיותו ודחפיו, ניתן לנו בחסדי הבורא יתברך שמו, בהשגחה פרטית ובדיוק במינון שנדרש לנו, כמו שנאמר: "ועיר פרא אדם יולד" (איוב יא יב).

תפקידנו בחיים הוא ללמוד לשלוט בסוס שבקרבתנו, לנווט אותו ולהיזהר מלהגיע למצב שהוא מנווט אותנו. להשגיח שהוא לא יסית אותנו מהדרך הישרה, ובו בזמן לנצל את כוחותיו ועוצמתו כדי להתקדם ולדהור קדימה אל יעדנו. בשום אופן אסור לנו לשבור אותו, לאבדו ולסלק אותו מדרכנו. כי אם נדכא את 'הסוס' שלנו, את היצרים והדחפים הייחודיים שנבראו בנו, נפסיד כוח ועוצמה אדירים, ולא נוכל למלא את תפקידנו עלי אדמות. במצב כזה נהיה משולים למכשיר חשמלי שמנועו נעקר הימנו.

יתר על כן, כשם שאיש אינו יכול להפעיל מכשיר בלא לדעת את אופן השימוש בו ואת תכליתו של כל מתג שבו, וניסיון שימוש כזה אף עלול לסכן את המשתמש במכשיר, כך לא נוכל לשלוט בסוס שלנו בלא להבין כראוי את אופיו ואת מהלכיו. הדרך ללמוד את אופיו של הסוס היא ללמוד ולהתעמק בספרי יראה ומוסה. הם הם 'הוראות השימוש' של הסוס שבנו. בעזרתם נלמד להבין את תכסיסי היצירה, ובתחבולות נוכל לעשות עמו מלחמה ולהיזהר מליפול ברשתו.

אי לכך, על כל אחד ואחד מאתנו להבין את היצרים המיוחדים שלו, להתאמן וללמוד איך לעבוד אתם ולנצלם לטובה, ובשום פנים ואופן לא להילחם בהם במטרה לרסק ולשבור אותם.

ומכאן, שתפקידו של מחנך טוב הוא ללמד את הילדים להבין את אופי היצרים שבקרבם ולהדריכם איך לנצלם לטובה. עליו להביא אותם להבנה שהיצר אינו מטרה שעליהם להיפטר ממנו ולסלקו מדרכם, ולא אויב שיש לדכא ולהשמיך, אלא כוח אדיר שהשליטה בו צריכה להיות בידיהם, וכך הם יוכלו להיעזר בו כדי לדהור קדימה בדרך המלך.

למאמרים נוספים של הרב אהרן פרידמן
כנסו לאתרנו: Rabenu.com

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

להיות 'בעל עגלה' טוב...

תפקידנו העיקרי הוא לחנך 'דור של עגלונים טובים ומיומנים!' לא פחות ולא יותר.

נסביה, הבה נבדוק מהו תפקידו של העגלון. לכאורה: להוביל את העגלה. למעשה לא אחת נראה העגלון מכה את הסוסים, והמתבונן מן הצד עשוי להסיק שזהו תפקידו. ואולם, האם יעלה על הדעת שתפקידו של העגלון הוא לדכא את הסוסים, להכותם ולשבור אותם? הן ברגע שהוא יעשה זאת, הוא 'גמר את תפקידו' ולא יוכל להתקדם ולהנהיג את העגלה! אי אפשר להנהיג סוסים מתים. העגלון זקוק לסוסים בריאים וחזקים, תוססים, מלאי שמחת חיים ומרץ, ששיששו אלי מסע וישתוקקו לדהור קדימה במלוא העוצמה, למרות משאם הכבד.

עיקר תפקידו של העגלון הוא אפוא לשמור על בריאותם של הסוסים, לדרבן אותם ולהפיה בהם מרץ רב, ובו בזמן, לשלוט בהם ולנווט אותם ללכת בדרך הישרה, לעמוד על המשמר ולהיזהר שהם לא ירדו לשוליים המסוכנים ולא ידהרו אל עבר ערמות שחת או פיתיים אחרים שקורצים להם מצדי הדרך.

העוצמה של הסוסים היא אפוא החוזק של העגלון. רק בזכות השליטה הטובה שלו בהם הוא יכול לעלות על הרים וגבעות, לגמוע מרחקים ולהגיע ליעדו.

היצרים והדחפים שלנו משולים לסוסי פרא, שמשותוללים ודוהרים אל עבר כל מה שמושך את לבם ומגרה אותם. את הסוס שבקרבתנו, לא אנו בחרנו, וודאי

את האהבה ונהרות לא ישטפוה", אומות העולם רוצים לכבות את האהבה שיש בינינו לבין אלקים.

והצלחתם תלויה, אם אתה עושה הפרדה בין לבין הגוי, יש לך מזווה בפתח, וכיפה על הראש, שמירת שבת, יש לימוד תורה שמראה לך את הדרך, אם היהודי מפריד בינו לבין המים של הגוי אז היהודי מנצח! אבל אם יורד לאמריקה ומוריד את ההפרדה, מוריד את השבת ואת התפילין והמזווה וזורק את הכיפה אז הגוי מנצח, המים שלו כיבו את אש האהבה.

גדול השונאים של עם ישראל שרצה לקלל אותנו היה בלעם בן בעור והוא ראה משהו מיוחד בעם ישראל "ירא בלעם את ישראל שוכן לשבטיו", "מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל", "הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב". אומר בלעם אם רוצים להגיע לסיפריה 10 לוקחים את האות א' ומחברים לאות ט' קיבלנו 10, וכן אם לוקחים אות ב' ומחברים לאות ח' קיבלנו 10, וכן ג' + ז' = 10 וכן ד' + ו' = 10, אבל לאות ה' אין חבר, רק ה' ועוד ה'. וכן כשרוצים להגיע למאה. לוקחים אות ל' + צ' = 100 וכן כ' + פ' = 100 ל' + ע' = 100 מ' + ס' = 100, ואות נ' אין לה חבר, רק אם ניקח עוד נ' נקבל 100. אומר בלעם עם ישראל הוא אותיות הן, העם הזה לא יכולים להתערבב עם שום עם אחר, כמו אות ה' ואת נ' שאין להם את לחברם למאה, כך עם ישראל "הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב".

אם העם הזה ישמור על הסוד שלו שלא להתבולל, הן עם לבדד – רק אז ישכון! מתי היהודי נופל שהוא בגויים, שמתחיל להתערבב עם הגוים.

הרב אליהו רוטנמן מרצה באתר ישיבת אור דוד
להרצאת נוספות כנסו: Rabenu.com

פרשת שבוע הרב אליהו רוטנמן

פרשת שמות

מבריאת העולם ישנם שני אויבים שרבים כל היום. ואלו הם האש והמים. ומי יותר חזק?

ראינו בדליקה בכרמל מה עשתה האש, כמה קדושים נשרפו חיים, ה' יצילנו, מכל הארץ באו כבאים, והביאו מטוסי כיבוי מחול, ובסוף מי ניצח? נראה לכאורה שהמים ניצחו שהצליחו לכבות את האש. מאידך, אם אתה מניח סיר מלא מים על האש ושכחת אותו על הגז, מי ניצח? בודאי שהאש. שהרי המים יתאדו, אז מי יותר חזק, המים או האש? אומרים רבותינו שהכל תלוי אם יש הפרדה בין האש למים, כל זמן שיש אש מלמטה ומים מלמעלה ויש סיר באמצע, יש משהו שמפריד, אז האש מנצחת, אבל אם אין הפרדה, ושופכים מים על האש, אזי המים מנצחים את האש. שלא תחשבו שזה שיעור בפזיקה.

אומר הגאון הרידב"ו (מגאוני צפת), שעם ישראל נמשלו לאש, וכך כתוב בעובדיה הנביא שבית יעקב אש ובית יוסף להבה, ואומות העולם נמשלו למים, וכמו שאומרים בשיר השירים "מים רבים לא יוכלו לכבות

רגע חושבים

הרב יוחאי אוהיון

תפילת עמו ישראל באהבה

היה חשון, אך דבר לא עצר בעדי, מבעד לאשנב הכנסתי ראשי ו'הופ' אני בפנים. בצעדים כפוזים שמתי פני אל ההיכל, הסטתי את הפרוכת, פתחתי את ארון הקודש, וזעקתי מקירות לבי: 'ריבוננו של עולם אני יודע שזה לא ישר מצדי שאני בא לבקש טובות כשאני צריך אותך, אך כל השנה אנו מנותקים זה מזה. אנא ה' עזור לי אך הפעם הזאת, ואני מבטיח לך שאינני מטריד אותך יותר. מיני אז קיימתי דברי, ואף עתה איני מתפלל מכורח ההסכם בינינו'.

הרב שבדרון הבין את המשגה של בן שיחו, והסביר לו בארוכה שהקב"ה הוא אבינו מלכנו ולא שייך טרדה בכך שאנו מבקשים ממנו, ואדרבה חפץ בעל הרחמים בתפילתנו ובבקשתנו. נאמר בפרשה "ותעל שועתם אל האלהים" עוד תפילה ועוד רצון, עד שהשי"ת נענה בפני אותה השתוקקות, לא נפסיק ונדע כי המלך הגדול והנורא ממתין וכוסף לשמוע תפילתנו, את עתירת עמו ישראל באהבה.

הרב יוחאי אוהיון מרצה באתר ישיבת אור דוד
להרצאות נוספות כנסו: Rabenu.com

אל הצדיק רבי שלום שבדרון הגיע יהודי, ותינה בפניו את צערו, על הקושי בתשלום שכר הדירה, שלום הבית שאינו סוגה בשושנים ועוד בעיות מבעיות שונות.

הצדיק, שיראת ה' היא אוצרו, לא התבלבל ולא לתר הציע לו את הכלי והנשק רב העוצמה, שיפנה בתפילה אל הבורא יתברך שיחוס וירחם עליו [נ.ב - מומלץ לכל עובד ה' לשמוע את שיחתו של הרב דוד פרויף שליט"א - מזכה הרבים הגדול בעניין התפילה].

הלה השיב 'כבוד הרב, אני בשמחה אתפלל, אך יש בעיה קטנה, והיא: **שיש ביני לבין הקב"ה הסכם שאני לא מבקש ממנו דבר.**

זה האחרון ראה את תמיהת הרב, והמשיך, 'זה היה לפני המון שנים, ביתי הקטנה חלתה במחלה אנושה, אשתי ואני עשינו הכל, דרשנו ברופאים, התנסינו בתרופות שונות, אך ללא הצלחה להעלות ארוכה ומרפא למחלתה'.

בצר לי נזכרתי בריבון העולם, יצאתי מביתי בשעת ערב, בית הכנסת

בוא והכנס ברכה לביתך

הכנס קופת צדקה לביתך ותהיה שותף לכל פעילות הענפה של

מורנו ורבנו הרה"ג **דניאל זר** שליט"א

לפרטים נוספים: 03-5701212
ניתן להעביר שמות לברכה מאת הרב

ישיבה לבעלי תשובה | כולל אברכים | תלמודי תורה | גנים | בית ספר לבנות | הדרשה השבועית | מדרשייה | עזרה למשפחות נזקקות